

Krums kart – side 8

Østkantspillet 2021 - side 11

Erling Myhre - Vålerengas landslagsspiller i sjakk – side 12

VÅLERENGA HISTORIELAG - vi tar vare på fortida for fremtida

nr. 2 - 2021
24. årgang

MER GAMMELT ENN NYTT

Årsmøte og medlemsmøte - 14. september
Fotoutstilling - 16. og 17. oktober

Av Even Haugseth

Oppsettende virkning på "Hylla"

I forrige utgave av Mer gammelt enn nytt ble det nevnt at aksjonsgruppa for å redde "Hylla", hadde et spleiselag for å ha råd til å leie advokater til å sette opp klage på bystyrevedtaket 24. mars.

Det kom inn masse penger, men advokater er dyrt. Derfor er det gledelig at de gjør en grundig og god jobb. Ei herlig og skikkelig blekke ble sendt inn fra dem 19. mai. Min umiddelbare reaksjon etter å ha skummet gjennom den, var at her får Plan- og bygnings-etaten (PBE) virkelig litt av en jobb med å gå gjennom og forsvare alt dette. Det kom inn i alt 79 klager fra foreninger, skole, naboer og beboere. Ved siden av å stille seg bak den "store" klagen fra advokatene, sendte vi også inn en egen klage fra historielaget. Den gikk på det som vi også tok opp i høringsrunden, at bystyret ikke respekterer kommuneplanen som er vedtatt for 2015-2030. For noen dager siden fikk vi bekreftelsen på at PBE har mottatt klagen, og at de har fått oppsettende virkning. Ifølge Store norske leksikon betyr det at "et forvaltningsvedtak ikke settes i kraft fordi det er klaget på det. Vedtaket kan i så fall ikke tre i kraft før klagen er behandlet og eventuelt forkastet." BaneNOR (BN) har fått frist til 1. august med å uttale seg om klagen. Så skal PBE vurdere deres svar opp mot klagen. Leder av aksjonsgruppa Ørn Terje Foss sier i en kommentar at den igangsatte oppkjøpsprosessen til BN med trussel til beboerne på "Hylla" om å selge nå hvis de skal rekke å få et oppgjør før de må være ute av husene innen mai 2022, er satt på vent. Han legger til: "Og selvfølgelig, ut fra klagenes innhold, og hva som er påpekt av saksbehandlingsfeil og misvisende informasjon fra BN, har vi tro på at klagen også skal bli tatt til følge. Svar på det vil vi ikke få før et stykke utpå høsten, og om ikke PBE tar klagen til følge, så går den videre til Statsforvalteren." Dette er den beste gavepakka som Vålerenga, Kværner og Gamlebyen kunne fått så langt i saken. Så får vi se utover høsten.

Det er mer positivt nå denne sommeren også. Pandemien ser ut for å slippe taket, og det ser ut for at vi får muligheter til å gjennomføre våre møter og arrangementer i høst. Vi har et årsmøte som ble utsatt, og et medlemsmøte i september 14. september.

Styret har kommet til at vi prøver en ny vri og tar begge samme dato, årsmøtet kl. 18.00 og medlemsmøtet kl. 19.00. Heldigvis har alle i det sittende styret sagt ja til gjenvalg, og valgkomiteen er underrettet om det. Allikevel har de en utfordring, for vi trenger en ny kasserer. Vi håper at oppfordringen om å tipse dem om kandidater i dette bladet gir resultater. Programmet for medlemsmøtet er foredraget til Karin Arnesen om "Fattig og rik på Vålerenga" som vi har ventet på i halvannet år. Endelig ser det ut for at vi skal få høre om familien til overrettsakfører Salomonsen som bodde på hovedgården der hvor presten bor nå, og om hvermansen i Hedmarksgata. Vi håper riktig mange kommer, og at ikke nattas valgvakke gjør dere for trøtte.

Så har vi fotoutstilling midt 16. og 17. oktober. I og med at vi ikke fikk gjennomført fjorårets utstilling, tar vi de temaene vi hadde planlagt til den. Vi har satt opp en foreløpig oversikt i dette bladet. For gjennomføring, rigging og nedrigging trenger vi noen hjelpende hender, så vi hører gjerne fra de av dere som kan tenke seg å være med på det. Vi kommer også til å ha et planleggingsmøte etter sommerferien. Rigging foregår på ettermiddagen/kveld 14. oktober og på dagen, ettermiddagen og kvelden 15. oktober.

Andre ting siden sist. 2. mai hengte vi opp nye plakater på gittergjerdet rundt Sotakiosken. Etter en lang vinter var de gamle enten fjernet eller ødelagt, så det ble fint med nye informative oppslag på det stedet hvor neste store utbyggingssak på Vålerenga kommer, den om Etterstadgata 2, 4 og 6. Du verden for en interesse det var da vi satte opp de nye, for mange stoppet opp og pratet, og vi fikk mye støtte for vår sak. Etter samme ide som ved Sota, har vi også laget tilsvarende infoplakater til "Hylla". For å markere at klagen der ble sendt inn 19. mai, ble 9 store plakater satt opp på planegjerdet foran den gamle husrekka der. Til alle som ikke har vært der og sett, anbefaler vi et besøk der for å se flotte bilder og informasjon om "Hylla" og Kværners historie.

Med dette ønsker styret dere en fortsatt god sommer.

Nyt den!

Forside:

Vålerenggata 44 i 2017. Foto: Bjørn Granlund.

Av Jarle Teigøy

Kristiania - Strømsveien

Strømsveien sett nedover. På venstre side nr 27. og 25. Hagen tilhører nr. 26 på høyre side. Murgården til høyre er nr. 22. Gården er bygd i 1896. Den er murt opp av teglstein i fire etasjer på fundament av gråstein.

Strømsveien i Oslo er en del av den gamle plankeveien fra gården Strøm i Rælingen til bordtomtene på Grønland, den strømmenske hovedvei. Den delen av den gamle veien som i dag heter Strømsveien, fikk navn etter gården i 1870, og går fra forlengelsen av St. Halvards gate nord for Galgeberg til den ender som blindvei nord for Furuset stadion. Veiløpet fortsetter etter et brudd mot Strømmen.

“Det er fred. Dette er gledestårer”

Skrevet av Ronja Vinneng i anledning frigjøringsdagen 8. mai 2021

Lille Åse var ni år gammel og kunne endelig leve et liv utenfor mørket. Hun husker at hun var hjemme i Enebakkeveien. I barn-domshjemmet på “Hylla”. Moren hennes sto ved vinduet. Plutselig så hun at moren begynte å gråte. Åse lurte på hvorfor moren gråt. Hun spurte forsiktig og fikk et svar hun aldri glemmer: “Det er fred. Dette er gledestårer”.

På butikkdørene hang det skilt hvor det sto “Stengt på grunn av glede!” En nabo på Vålerenga hadde hest og vogn, og noen hadde lastebil, alle reiste ned til byen. Karl Johan var full av jublende mennesker. Voksne og barn sto på lasteplan og i vognene. Det var en stor feiring som ingen annen fest kan sammenlignes med. Det var fred etter fem lange år! Alle blendingsgardinene ble brent opp. Det var store bål flere steder i Oslo. Farmoren min husker denne dagen veldig godt. Etter mange samtaler med henne, har jeg innsett at

denne dagen var så stor, at ingen av oss kan forstå det. Store deler av barndommen var preget av flyalarm, matmangel, redsel og mørke rom. Til og med gatene var mørke, gatelyktene kunne ikke lyse opp slik at bombeflyene så liv. Nå skulle det endelig bli lysere tider. Nå skulle Norge få oppleve fred og glede. Datteren min lærte om frigjøringsdagen på skolen i 2020. Læreren fortalte kort om 8. mai 1945 og snakket om noen eldre mennesker som var tidsvitner. Men hun synes det var mye mer interessant å høre historiene direkte fra oldemor. La barnebarna og oldebarna få høre dine opplevelser fra krigsårene. Fortell hvordan det var da freden kom. Fortell oss alt som ikke må glemmes. Mange vet når krigen startet, men det er dessverre ikke like mange unge som vet hvilken dato “fem år i mørket” tok slutt. Vi må huske 8. mai, og vi må huske hvor heldige vi er! 8. mai er Norges frigjøringsdag. Det er også dagen hvor vi hedrer alle våre veteraner og deres innsats for landet. Gratulerer med dagen!

Disse barna på Vålerenga fikk oppleve hvordan det var å sitte i tilfluktsrommet i kjelleren under krigen. De fikk også oppleve den spesielle frigjøringsdagen i 1945.

Rett ovenfor “Hylla” ligger Sveriges gate 17. Der feiret beboerne 17. mai i all hemmelighet i krigsårene, selv om okkupantene på skolen bare var noen meter unna. Fra høyre: Karin Ekstrøm, Finn Eriksen, John Berg, ukjent, Aud Christiansen, Bjørg Christiansen og Reidun Løkkeberg. Vålerenga historielags arkiv.

“Ut- og innkaka på Sotakafeen”

av Even Haugseth

Per Amble har et minne fra den gang han var smågutt og bodde på Vålerenga. Familien flytta fra Hedmarksgata 6 til Oppsal i 1954. Det var kort vei bort til Sotahjørnet, og han kunne ikke vært mer enn 3-4 år da han fikk være med inn på Sotakafeen. Faren hans skulle nok innom der og ta seg en øl, og Per fikk værterøl som han var så glad i. Når det var alkoholserving, var det også spiseplikt, så på bordet kom det ei lita muffinslignende kake med rosa, fin glasur på. Per syntes den så veldig god ut, og det var dårlig gjort at han ikke fikk den. Kaka var så steinhard at en kunne slå ihjel folk med

den. Det var “ut- og inn kaka” til fru Berger. Bare et par år etter var serveringa slutt for godt der, og husene på Sotahjørnet ble revet i 1958. Forberedelsene til motorveien var i gang.

Per hadde også besteforeldre som bodde i Strømsveien, rett overfor der hvor trikken brant i 1958. Det ble tatt bilder fra leiligheten av den forferdelige hendelsen. Faren hans hadde kiosk ved Amfi'n, og de tok drosje fra Oppsal og dit for 5 kroner. Kanskje noen av leserne kjenner Per fra Kampen Janitsjar, hvor han spilte i mange år.

Bydelsvandring for Tøyen Språkkafé

av Jarle Teigøy

Tirsdag 8. juni var det endelig tid for Historielagets første guiding i år. Det var Tøyen språkkafé som tok kontakt med oss og lurte på om vi kunne ta en vandring på Vålerenga med dem.

Bakgrunnen for forespørselen er at Tøyen bibliotek har mange aktiviteter for innvandrere. Et tilbud som har vært etterspurt blant innvandrerne, er en turgruppe som kan besøke ulike kulturtilbud i Oslo. Hensikten er både å oppdage alt det flotte som finnes i byen vår, og å bygge nettverk/få venner. Gruppen startet opp sommeren 2018, og har så langt vært på mer enn 40 turer, blant annet til Munchmuseet, Norsk folkemuseum, Operaen, Nasjonalgalleriet og Astrup Fearnley. Og nå Vålerenga.

Undertegnede ble enige om å møte gruppa på 10 personer på Galgeberg. Her fikk de vite litt om byens historie, samt detaljert beskrivelse av Galgeberg som rettersted. Turen gikk videre til der Vålerenga politistasjon hadde vært og selvfølgelig til VIFs stiftelsessted. Vi stoppet så på veien mellom kirken og skolen, før vi endte opp på Etterstad kolonihage og avsluttet det hele på Sotahjørnet. En time og 20 minutter i flott vær ga mersmak virket det som, særlig oppmuntrende var det da de ble fortalt inngående om hvordan klaskedo fungerte. De spurte i hvert fall om det var muligheter for ny runde til høsten. Da forhåpentligvis uten korona-restriksjoner.

Gruppen samlet ved den restaurerte bensinstasjonen nær Galgeberg. Foto: Benyamin Farnam.

Leserbrev fra Rune Aschim

Takk for fint blad nok en gang. Det virker som man kan komme i gang med møter igjen om en tid.

Leif Gjerland hadde en interessant artikkel i Aftenposten nylig. Det var om teglverkene på Jordal og Etterstad. Synes du bør spørre ham om han kan holde det som foredrag i Historielaget senere. Så i en film at de hadde rekonstruert teglstensproduksjonen, men husker ikke hvilken. Min samboer kjøpte en teglstensform på Hadeland glassverk.

Det som er dobbelt interessant, er transporten fra teglverket til byggeplassene. Mye av transporten foregikk med en åpen lastebil fra 1919, tidligere omtalt i Mer gammelt enn nytt. Eier av bilen het Hagen, og bodde i Herslebs gate. Han hadde et konkurransefor-trinn på de moderne lastebilene. Han bodde like ved, og han kjørte mangfoldige tonn til nybyggene på Hasle, det var ikke langt. Og han fylte og tømte bilen for hånd, altså uten gaffeltruck.

Bilen står utstilt i Vinslottet på Hasle, og kan beskes der. Halfdan Prøsch fra Norsk Veteranvogn Klubb har mange bilder, og kan fortelle mer. Federalen var også med i filmen “Gategutter”, som ligger på Youtube. Halfdan kjørte bilen til et marked vi hadde på Ekeberg hvert år, men jeg vet ikke hvor lett det er å få den ut nå.

Med vennlig hilsen
Rune Aschim

Takk for hyggelig leserbrev, Rune! Teglverkene var viktige for byens utvikling. Vi har god kontakt med Leif Gjerland, så det kan godt hende at vi får han på et av møtene våre igjen. Nå ser det jo også lovende ut mht. å holde møter igjen. Historielaget har også en amatørfilm fra teglverket på Hovin hvor det kjøres med lastebil. Sikkert noen av leserne som har interesse av å besøke Vinslottet og se bilen der.

Pilegrimsleden gjennom Vålerenga

Tekst og bilder av Petter Opperud

Norges lengste pilegrimsled går fra St. Hallvardskatedralen i Middelalderparken i Oslo til Nidarosdomen i Trondheim. Ut av Oslo gikk veien gjennom Vålerenga, og det er oppført en minnetavle om dette på Galgeberg.

Ordet *pilgrim* kommer av latin *peregrinus* som betyr utlending eller fremmed. En pilgrim vandrer til et hellig sted for å oppnå Guds nåde, i form av for eksempel frelse, tilgivelse av synder eller helbredelse. Praksisen finnes i mange religioner og blomstrer fortsatt. Den mest kjente pilegrimsreisen i dag er nok *hadj*, muslimenes reise til Mekka.

St. Olavs grav i Nidaros var fram til Reformasjonens inntog i Norge i 1537 det fjerde største pilegrimsmål etter Jerusalem, Roma og Santiago de Compostella. Siden Luther og protestantismen var kritisk til pilegrimsvesen forsvant denne tradisjonen etter hvert i Nord-Europa.

Ruten fra Oslo til Nidarosdomen kunne ta flere alternativer etter at Galgeberg var passert, men hovedvalgene var øst- eller vestsiden av Mjøsa og Gudbrandsdalen eller Østerdalen. Valgte man vestsiden av

Mjøsa, kunne man komme innom Bønsnes på Ringerike der Olav den hellige skulle ha bodd som barn. Gudbrandsdalen var ansett som vakrere enn Østerdalen, men da måtte man over Dovre. Denne ruta var på 643 km og med normal fart brukte man minst 32 dager på turen.

I dag kan man finne overnattingssteder og proviantere underveis. I gamle dager, før pengeøkonomien slo gjennom for fullt, kunne dette være et stort problem fordi bøndene langs ruta ikke kunne ta seg av den store mengden pilegrimer som kom, særlig om sommeren. Et av de mest kjente overnattingsstedene er Sygard Grytting mellom Hundtorp og Vinstra i Gudbrandsdalen. Dette overnattingsstedet har vært i kontinuerlig drift siden 1300-tallet. I dag har det 25 hus og en anerkjent restaurant. Her kan for eksempel opptil 18 personer overnatte på «Pilegrimsloftet».

Ruten fra Oslo til Nidaros regnes som landets lengste, men man kan selvsagt starte lengre sør og gå gjennom Oslo for å få med seg St. Hallvardskatedralen, som regnes som et mål i seg selv.

Mange mener imidlertid at Pilegrimsleden starter i Larvik eller Tønsberg og går videre gjennom Buskerud til Gudbrandsdalen og ikke gjennom Oslo i det hele tatt. Andre peker på en rute som kanskje starter lengre sør i Europa og går gjennom Halden, hvorfra den kan ta ulike veier nordover.

Det eneste alle er enige om er at målet er Hellig Olavs grav i Nidaros.

Kilder: Diverse nettstedene som alle bærer navnet Pilegrimsleden, samt infotavler ved St. Hallvardskatedralen og på Galgeberg.

Vålerenga

*Du æ'kke finni verdig
til å få en prikk i et atlas
ikke engang på norgeskartet
Du æ'kke finni stor nok
Men du holder hue' høyt
løfter blikket og veit
at hos deg
går himmel'n
og taket
i ett
Og vi veit at du
som ingen andre
er større
enn deg sjæl!*

Håkon Olav Harald Engh
16. juni 2021

Foto: Reiner Schaulier

Vålerengabok!

Det er fortellingen om Esther Larsen og hennes lærer Simon Ødegaard. Esther vokser opp med en merkelig mamma på Vålerenga og Galgeberg på 1960-tallet. Lengsel etter kontakt, spenning og bekreftelse fører henne som femtenåring inn i et forvirrende og farlig forhold til Simon. Hans tankeverden både tiltrekker og forvirrer henne, men fører også til en brå intellektuell oppvåkning. Esthers desperasjon vokser stille og nesten umerkelig, mens hun romantiserer det som skjer, slik at det skal handle om et slags kjærlighetsforhold. Men skam, redsel og fortvilelse tar etter hvert over. Med fatale konsekvenser.

Det har allerede kommet gode tilbakemeldinger på boka: «En spennende og aktuell østkanthistorie» og «Leserne liker at de kjenner seg igjen i steder og miljø på Vålerenga, Galgeberg og Grønland».

Boka er skrevet av Marion Schavog (tidligere Juliussen). Den selges både som e-bok og vanlig bok hos de fleste bokhandlere på nett. Prisen er kr. 299,- for papirboka, e-boka koster ca. 199,-. Forfatteren tilbyr den nå til historielagets medlemmer til kr. 220,-.

Boka kan bestilles på tlf. 926 02 570 eller ved å sende en e-post til marion.schavog@gmail.com

Hjelp til å skrive din historie?

Jeg er en tidligere journalist som er interessert i mennesker og deres historier. Derfor har jeg skaffet meg god erfaring med å samarbeide med personer som ønsker hjelp til å skrive sin historie med tanke på å produsere en bok. Kunden forteller, jeg skriver. Om ønskelig bruker vi også bilder i teksten. En slik bok kan være hyggelig å gi til familie, slekt og venner. I noen tilfeller kan det også være at kunden ønsker den publisert for salg på nett og i bokhandel.

Alt er mulig!

Jeg holder til i Oslo og kan kontaktes på marion.schavog@gmail.com eller på telefon 926 02 570.

Kommentar fra redaksjonen:

Hvis noen av dere vil dele historier fra nærmiljøet som egner seg for medlemsbladet vårt, har Marion lovet at hun kan hjelpe oss med å samle disse. Dette kan være kortere eller lengre historier. Nøt ikke med å ta en prat med henne, så finner dere ut av det. For de som ikke vet det, så var Marion også sterkt involvert i skrivingen av boka «Kyter'n – stemmen fra Vålerenga» som historielaget gav ut for noen år siden.

Krums kart

av Ole Peter Nordby

Vålerengas kjerne er den karakteristiske trebebyggelsen. Den ble i hovedsak til på 1870-tallet. I randsonen av murbyen Kristiania, men utenfor dens grenser, dannet det seg da et særpreget trehusmiljø. Denne artikkelen er den første i en serie på fire, skrevet med utgangspunkt i Krums kart fra 1881. Samlet til et bilde viser disse bitene noen trekk av hvordan trebyen på Vålerenga ble til.

Kilder og kart

Året er 1881. Kristiania er hovedstad i Norge og har nettopp passert den magiske grensen på 100 000 innbyggere som gjør den til en europeisk storby. Den er blitt utvidet til å omfatte nye forsteder, blant dem også forstaden som i heftet 'Folkemængde i Rigets forskjellige Inddelinger den 31te December 1875' går under betegnelsen 'Vaalerengen og Kværnergaden'. Denne folketellingen – som kom like før byutvidelsen i 1878 – forteller oss at det da bodde 1869 personer fordelt på 142 'beboede Huse' i denne forstaden.

Det er en betydelig økning i forhold til folketallet og antallet hus bare 20 år tidligere. Forrige folketelling – som ble holdt

i 1865 – oppgir ikke antallet innbyggere etter samme inndeling som i 1875, så en direkte sammenligning blir ikke mulig. Her er det nemlig angitt 210 hus og 3019 innbyggere på Vålerengen og Kværner, så ved denne tellingen må kretsen ha omfattet et større område og inkludere mange som er bosatt i andre områder, blant annet Kværnerdalen og Ekebergskrånningen.

I folketellingen i 1855 er det til alt overmål brukt en tredje inndeling. Her har opptellingen skjedd for hver enkelt gård. På Waalerengen er det oppført et folketall på 56. På Etterstad er det overraskende nok ikke registrert noen beboere. Til sammenligning får vi vite at folketallet på Qværner er 6, og på Qværner Fabrik som

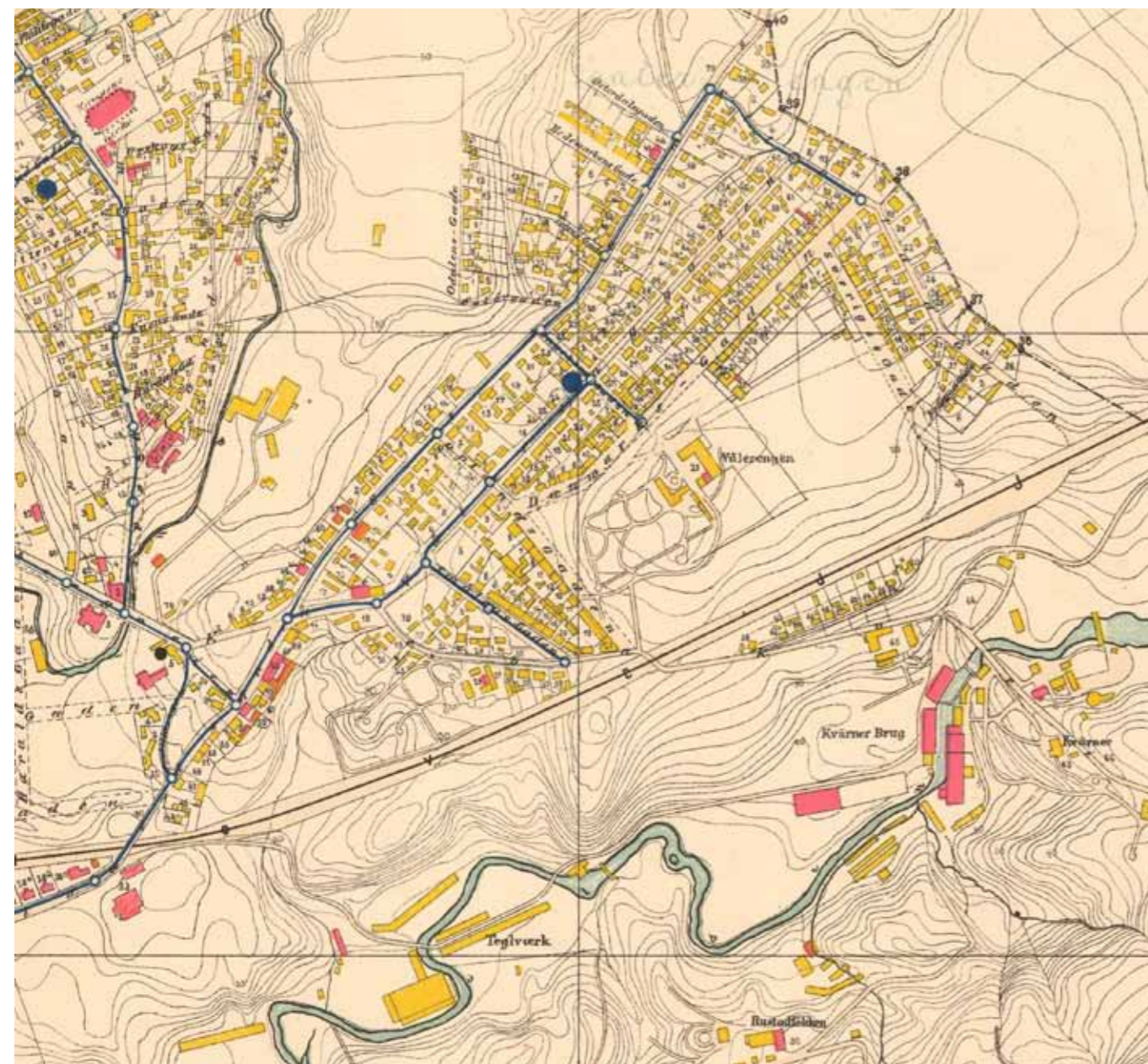
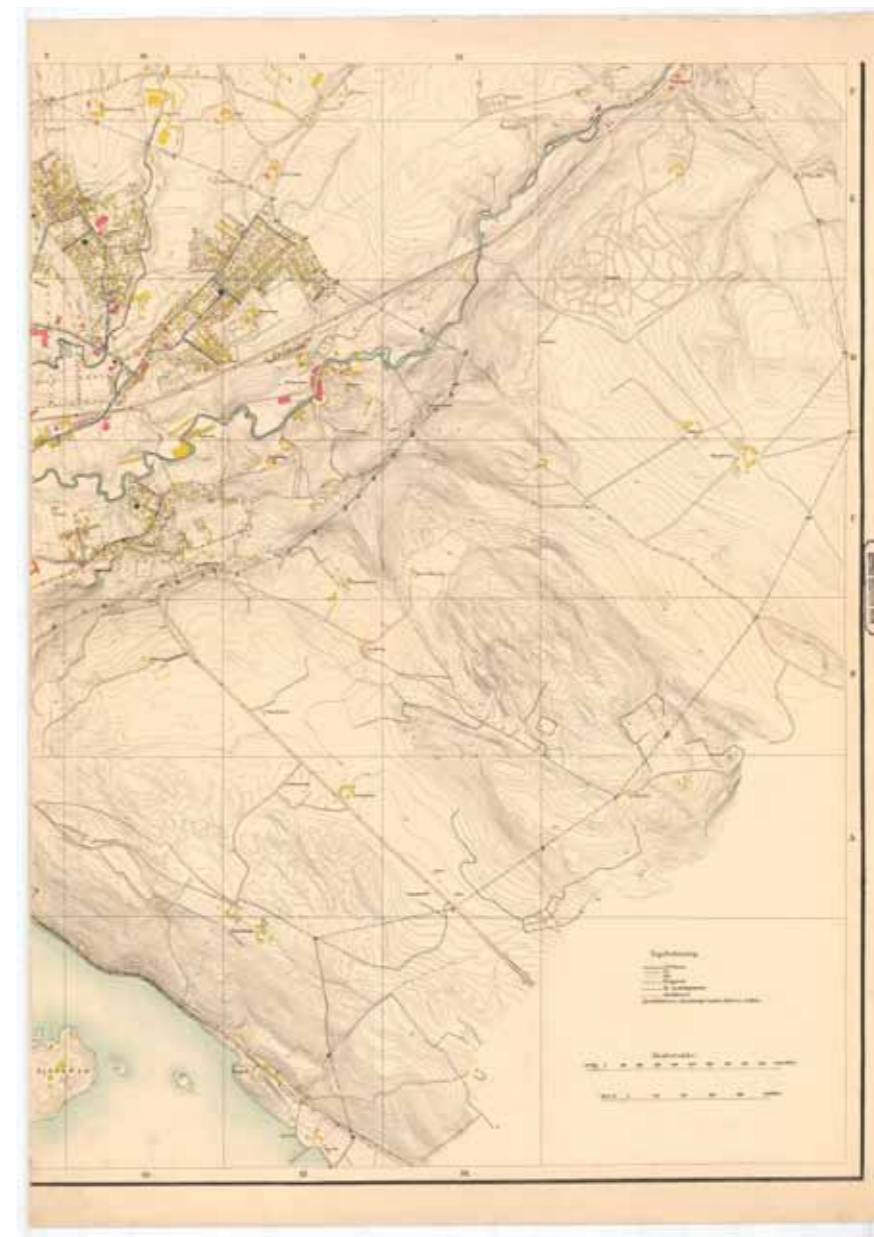
Oluf Onsum nylig har overtatt i 1853 bor det 23. Under Skøyen nordre er det 52 og 32 under Skøyen søndre, under Malerhaugen 41, under Ensjø 14, Rosendal 8 og Kampen 6. Tilstromningen til Vålerenga har vært helt formidabel i kjerneperioden mellom de to byutvidelsene i 1859 og 1878, og det var denne veksten som ga oss den karakteristiske trebebyggelsen som nå – med noen triste unntak – er bevart for ettertiden.

Utbyggingen av boligområdene på Vålerenga foregikk over en periode på flere tiår, men med hovedvekt på perioden mellom de to byutvidelsene. Vi har for disse årene også andre kilder å støtte oss til. Av sekundærkilder kan nevnes Alfred Eriksens beskrivelse, som i 1925 tid ble trykket i fem avisartikler i Aftenposten. Den er grunnlaget for flere andres fremstilling av Vålerengas historie. Det gjelder O.M. Overns bok om Gamlebyen, Grønland-Kampen Vålerengen og Tøien fra 1929 og det innledende kapittelet i Vålerenga historielags «Vålerenga Bydel med sjel» fra 2002. Else Boye skrev i 1969 om Vålerenga Hovedgård for bymuseets Byminner i 1969.

Men det er Anne Louise Gjesdal Christensen og hennes magistergradsavhandling «Vålerenga Treby i murbyen» fra 1972 som gir mest utførlig informasjon om utbyggingen av området, den sammen med hennes artikkel i samme nummer av Byminner i 1969. Hun har samlet funn fra pantebok og panteregister og dessuten oppmålingsregister og ikke minst kart. Hennes arbeid er en grunnsten med et vell av opplysninger om hvordan utparcelleringen av Vålerengen hovedgårds grunn foregikk. Når den rekken av kart som hun har brukt legges ved siden av hverandre i riktig tidsrekkefølge, forteller de en interessant historie om når og hvordan utbyggingen skjedde, og om hvorfor veier og gater ligger der de gjør.

For i løpet av tiden fra 1844 frem til 1902 ble det tegnet opp mer enn 10 ulike kart som vi fortsatt har kjennskap til, hvor Vålerenga er med, helt eller delvis. Flere av disse ble til nettopp i forbindelse med de to byutvidelsene som fant sted i løpet av denne perioden, den første helt opp til grensen av Vålerenga i 1859, og den andre som innlemmet Vålerenga i byen i 1878. Studier av noen av disse kartene kan tjene til å belyse de forhold og betingelser som ledet til og rådet ved de to siste byutvidelsene på 1800-tallet og gi oss et klarere bilde av hvilke krefter det var som formet forstedene. Særlig for kartene frem til 1860 gjelder det at byens grenser også setter en grense for kartets, men de nedre delene av forstaden Vålerenga er også med på disse kartene og inngår derfor her i noen grad i denne gjennomgang.

I 1881 tegnet Nicolai Solner Krum opp sine kart over Kristiania og omegnen.

Den epoken som ga oss trebyen på Vålerenga var da nettopp avsluttet. Krum grunnla samme år N. S. Krums Kart- og Opmaalingskontor, et firma som ble det ledende private kartforlaget i Norge på slutten av 1800-tallet. De ga ut de første moderne kartene over et stort antall norske byer, og de første kartene som den ferske virksomheten leverte viste Kristiania.

I 2016 ga Lars Roede ut et historisk atlas over Oslo. Her finner vi en gedigen samling kart som viser Oslos utvikling, helt fra det eldste bevarte kart over Kristiania, antagelig fra 1646. Roede viser oss også ett av kartene til Krum i sin bok. Men det finnes altså flere, for byen er i denne kartserien delt opp i 6 mindre kart, og til alt overmål finnes disse i to versjoner, uten og med «Rettelser til 1 ste januar 1881». Ett av disse kartbladene gir et klart og detaljert øyeblikksbilde av Vålerenga i 1881. Christensen referer blant annet til dette kartet som i en målestokk på 1:5000 viser situasjonen på Vålerenga i

1881, men ganske kort og uten å beskrive det i detalj, og dessuten uten å angi hvilken versjon hun bruker.

Dette kartet er sannsynligvis det mest detaljerte og etterrettelige vi har fra perioden. Christensen viser også til at dette kartet – som de øvrige i samme serie – er basert på oppmålingsforretningene som ble foretatt ved byutvidelsen i 1878. Her kan vi se slutt punktet for utbyggingen av trehusbebyggelsen på Vålerenga, etter dette blir det ikke oppført noe hus i tre i området. Kartet er fargelagt, og murbygninger har fått sin egen farge. Vi kan dermed se at så å si alt er bygget i det tradisjonelle og kjente trematerialet, og at Vålerenga i utgangspunktet var en treby.

Murtvengen

Var det usynlige eller synlige hender som formet Vålerengas bebyggelse og gatenett? De usynlige hender er da ment som betegnelse på det som formet bydelen uten at noen form for offentlig regulering

fant sted. I tråd med det skillet som i økonomisk teori og tenkning går mellom offentlige reguleringer og markedskref-tenes evne til å forme historien, kan en tilsvarende oppdeling anlegges for forståelsen av byutviklingen. I tråd med dette kan også fremveksten av de tidlige fattigforstedene beskrives som en form for byutvikling hvor det nærmest ikke var noen hånd til stede i utformingen av gatenett og bebyggelse, men hvor bebyggelsen vokste frem i vill uorden og bosetterne selv fastsatte tomtestørrelser og bygningenes størrelse og beliggenhet. Pipervigen, Ruseløkkbakken, gamle Hammersborg, Enerhaugen – som alle er revet – står frem som kroneksempler på slike forsteder. Et tydelig spor av slike forsteder finnes fortsatt i den lille husklyngen i Damstredet.

Når det gjelder sporene av den synlige hånd – bruken av reguleringsplaner og -bestemmelse – fra Kristianias vekstperiode, er det murtvengen som er best kjent. Som et effektivt tiltak mot de ødeleggende bybrannene var dette et innslag i byutviklingen som satte solide spor etter seg helt fra hele byen ble flyttet til kvadraturen i 1624 – nettopp etter nok en brann. Sporene etter murtvengen er også svært tydelige på Vålerenga.

Krums kart er tegnet opp like etter at murtvengen ble innført på Vålerenga. Da fantes det nesten ikke murbygninger der – og heller ikke på dette kartet. I strøket ovenfor Galgeberg finnes det bare noen få slike. Dette gjelder først og fremst St. Halvards gate 79 og Enebakkveien 16 på Vålerengens grunn og St. Halvards gate 44 og 52 på den andre siden av veien. Alle disse fire er oppført under bestemmelser om murtvang innenfor bygrensen fra 1859. Dernest kommer Strømsveien 46. En liten del av den sørøstre fløyen av Hovedgården med adresse Danmarksgaden 21 og et tilbygg på Svendengen i Enebakkveien 29 er markert som murbygninger sammen med uthus i Danmarksgaden 23 og 52. Men det er det hele.

I perioden frem til 1878 ble Vålerenga bygget som en treby. Den hektiske aktiviteten som fant sted i årene 1875-77 er etter alt å dømme et resultat av forventningen om at en ny byutvidelse var i anmarsj, med murtvang også i disse områdene som følge. I disse årene var det økonomiske nedgangstider, og andre bydeler opplevde at byggevirksomheten nærmest stoppet helt opp på denne tiden. Blant annet oppgir Christensen at det ikke ble solgt noen tomter på Grünerløkka i dette tidsrommet. Men ikke på Vålerenga – der ble det bygget i rekordfart.

Krums kart er tegnet opp samme år som en storbrann la deler av trekvartalet mellom Smålensgata og Opplandsgata i aske. Denne brannen må ha funnet sted etter

at kartet var ferdigstilt, for trebebyggelsen som fantes før brannen vises i kartet. Murtvengen som så kom opp her, var så et resultat av murtvengen.

Reguleringen av Kristiania gjennom byens vekstperioder på 1800-tallet er et omfattende tema som allerede er grundig behandlet av flere. På Vålerenga er det helt på tampen av 1870-tallet at myndighetene i Kristiania får innflytelse på reguleringen. Først når grensesteinene med nummer fra 36 til 40 kom opp langs eiendomsgrensen mellom Vålerenga og Etterstad i 1878 og forstaden ble slukt av byen, ble de nye bygningsbestemmelsene rådende.

Den synlige hånd

Bydelen Vålerenga ble i hovedsak formet mens den fortsatt lå i Aker. Det var ikke bare Kristianias politikere som forstod at den ville byveksten måtte temmes. Men Aker kommunes halvhjertede reguleringsforsøk fikk ikke noen vesentlig innflytelse. Om enn Aker kommunes vilje til å regulere var til stede, var evnen neppe i samme grad det.

I 1. bind av Akers historie for perioden 1837-1937 beskrives forsøkene på å regulere bebyggelsen i Aker utførlig. Loven om byutvidelsen fra 1857 bygget på den forutsetning at det ikke skulle komme noen bymessig bebyggelse utenfor den nye bygrensen. Dette viste seg imidlertid ganske snart ikke å holde stikk. Allerede få år etter at loven trådte i kraft hadde det dannet seg en rekke bymessig bebygde strøk utenfor bygrensen, blant annet på nedre del av Vålerenga og langs Strømsveien.

Herredsstyret i Aker besluttet derfor i 1862 å søke om at 'Den almindelige bygningslov av 6. september 1845' ble gjort gjeldende i enkelte deler av Aker. I Østre Aker gjaldt dette Kampen, Rosendal, Vålerengen med Nygård, Svendsengen og Kværner på vestre side av Loelven.

Herredsstyret ble hørt, og samme år ble den alminnelige bygningsloven ved kongelig resolusjon gjort gjeldende for de nevnte områdene. Kristiania hadde sin egen bygningslov og var derfor ikke underlagt denne loven av 1845. Denne skilte seg fra bestemmelsene i Kristiania, blant annet ved at den ikke krevde at bygninger skulle føres opp i mur.

At bygningsloven ble innført for disse strøk av byens omland viste seg imidlertid ikke å være nok til å få gjennomført en offentlig regulering av byggeaktiviteten. Men en ny lov av 1869 kom herredsstyret til unnsetning. Den ga adgang til å opprette såkalte bygningskommuner. Herredsstyret bestemte seg i 1870 for å gjøre bruk av denne muligheten

og bestemte at det skulle opprettes 3 bygningskommuner med egne regulerings- og bygningskommisjoner. Blant disse 3 var også Vålerengen, som da gikk helt fra Grueløkken på nåværende Tøyen og også omfattet Bergsløkken, Kampen, Rosendal, Vålerengen, Svendengen, Bagerengen, Svingen og Munkehagen.

Men effektene av disse bygningskommunene ble heller ikke merkbare i årene som fulgte. De beskjeftig seg mest med saker som gjaldt enkelteierdommer, og bare et lite antall av disse lå på Vålerengen Hovedgårds grunn. Så den synlige hånd gjorde seg i liten grad gjeldende på Vålerenga.

På et vis ble bestemmelsene om bygningskommuner likevel avgjørende, for allerede i 1873 sluttet herredsstyret i Aker seg til et forslag om at disse bygningskommunene skulle innlemmes i Kristiania. Forslaget, som hadde blitt fremmet av en egen komite som Kristiania by hadde nedsatt, innebar at murtvengen ville bli gjort gjeldende på Vålerenga. Dette kan nok ha bidratt til at den merkbare forventningen om fremtidig murtvang satte fart på utparselleringen og byggevirksomheten fra 1875 av.

Det er først etter byutvidelsen i 1878 at det opprettes et bredt belte utenfor bygrensen hvor byens bygningslov skulle gjelde. Dette skjedde for å forhindre fremveksten av uønskede nye forsteder med trebebyggelse. Beltet var på 1 250 meter. Dersom noe tilsvarende hadde blitt gjort ved utvidelsen i 1859, hadde nok ikke trebyen på Vålerenga sett dagens lys.

I denne sammenheng hører det med å nevne at når Oslo kommune langt senere kom på banen med omfattende planer for regulering av Vålerenga, så ble heller ikke disse noe av. Harald Hals, den driftige byplansjefen i Oslo la i 1929 ut en generalplan for byen. Boka "Fra Kristiania til Stor-Oslo" var en generalplan for hele byen og var er spekket med illustrasjoner og kart. Her var Danmarksgate forlenget over Gjøvikbanen og opp over hele Etterstadsletta til en ruvende avslutning i form av en fondvegg – det vil si en blokkbygning som ligger på tvers av gaten og danner en avslutning for denne – helt øverst der den nordligste av de høye blokkene på Etterstad nå ligger.

En realisering av denne planen ville også medført at sentrale deler av Vålerenga ville blitt revet og erstattet av en bygningsmasse med sterke likhetstrekk til bebyggelsen på Torshov. Men Vålerenga ble reddet, det eneste av denne storslåtte planen som ble noe av, lå utenfor Vålerengaområdet, det var Etterstadslottet og Galgeberg 3.

Foto: Marte Christensen

Østkantspellet 2021

Også i år blir Østkantspellet annerledes. De fleste som skulle være med i parken i august, var nok klare til en ny storoppsetning der, men i vår var dessverre restriksjonene for strenge til at de kunne begynne å øve. Vi gleder oss derimot til neste år, og håper parkarrangementet igjen kan gjennomføres som i 2019. I stedet for er de i full gang med å spille inn kortfilm om "Neste kamp", og i år dreier den seg om de aktuelle kampene som kjempes for å bevare Vålerengas gamle bebyggelse. Vi gleder oss til å få datoen for filmpremieren. Østkantspellet ligger ikke på latsida, for i tillegg kommer det pubteater på Vålerenga Vertshus igjen. Det blir i år 6 opsetninger mellom 2. og 11. september. Få med dere lokalhistorien vår. Gå inn på <https://www.facebook.com/valerengavertshus>. Billetter selges i baren fra 1. juli kl. 15.00 eller send e-post til vaalerenga.vertshus@gmail.com.

Vilhelm Holteberg Hansen (1910 - 1984), bedre kjent som "Kyter'n", var Vålerengas egne dikter og versemaker.

Han vokste opp i Islandsgata 12, og skrev patriotiske dikt om VIF og bydelen. Kyter'n slet med høyt alkoholforbruk, og satt til sammen 15 år på Jadder'n tvangsarbeidshus for fyll. Her skrev han en rekke dikt om alkoholens baksider, om anger og sin kjærlighet til Vålerenga. Vålerenga Historielag har gitt ut en egen bok om "Kyter'n", der man finner mange av hans dikt og leserinnlegg.

"Byens Krone" bærer samme navn som et av hans mest patriotiske dikt om den lille arbeiderklassebydelen på Oslo øst. Forestillingen er en musikalsk enakter om Vålerengas egne versemaker, som tar oss med på en historisk reise gjennom arbeiderklasse miljø, alkoholisme, idrettskultur og den brennende kjærligheten han hadde for bydelen og folka som bodde der.

Kunstnerisk fremstår produksjonen som en hybrid mellom en monolog, og en punk-konsert, ispedd en god porsjon arbeiderklassesepepsi. Den er skrudd sammen med en enkel scenografi, og tilpasset små scener og puber.

BYENS KRONE - en pubforestilling

Idè: Jon Vidar Tidemand
Manus og regi: Johannes Joner
Lyd & lys: Marius Haraldsen
Kostyme: Sofia Christin Lindèn
Medvirkende:

Jon Vidar Tidemand
Islandsgate v/Are Volmert Sørensen, Anders Blom,
Einar Stubhaug og Karsten Blomstrand

Kortfilm: "NESTE KAMP - Vi taper aldri"

På Vålerenga kjempes det nå en desperat kamp for å bevare den historiske bebyggelsen på Hylla. BaneNOR ønsker å rive nevnte bebyggelse for å bygge flere jernbanespor inn til Oslo S. Dette ble støttet av et hastevedtak i bystyret, men innbyggerne på Vålerenga mener at alternative løsninger ikke er utredet tilstrekkelig.

Historisk sett er det ikke første gang Vålerengas bebyggelse er truet. På 70-tallet fikk innbyggerne hindret en 12 felts motorvei gjennom Strømsveien, og parallelt med Hylla-saken kjempes det for bevaring av "Sotakiosken", og Etterstadgata 2-6. "Neste Kamp - Vi Taper Aldri" er en dramatisert dokumentar om Hylla-saken, sett gjennom øynene til våre egne rollefigurer i Østkantspellet. I filmen presenterer vi sannheter, usannheter, halvsannheter og en hel del vi skulle ønske var sant.

Filmen lanseres med en offisiell urpremiere, og gjøres deretter tilgjengelig for alle i våre kanaler på sosiale medier.

Manus: Johannes Joner

www.spellet.no

Erling Myhre - Vålerengas første landslagsspiller i sjakk

Magnus Carlsen er kjent for alle, han spilte til og med for Vålerenga sjakkklubb en periode, men visste dere at Norges første landslagsspiller kom fra Vålerenga? Erling Myhre var fattiggutten fra Totengata som ble Norgesmester tre ganger, men hadde han hatt bedre råd, ville han nok innkassert enda flere pokaler.

Sjakkmeisteren fra Islandsgata og Totengata avbildet i Norsk Sjakklblad i september 1952.

Her følger en redigert artikkel som Atle Grønn skrev i sin sjakkspalte i Aftenposten i april i år:

Erling Myhre ble født på Vålerenga i 1903. Faren drakk seg i hjel. Han slo kraniet mot rennesteinen. I slutten av tenårene oppdaget Myhre Kafé Vidar i Bernt Ankers gate. De arbeidsløse ungdommene betalte 20 øre for en kanne

kaffe og kunne spille sjakk i timevis. Han meldte seg inn i Arbeidernes Schakkklub Odin i 1923 og jobbet som postbud.

Avgjørende på landslaget

Søndag 21. april 1929 deltok han på det norske laget i vår første sjakklandskamp noensinne. Motstander var Island, og trekkene ble overført via telegraf fra Oslo/Bergen til Reykjavik.

Myhre spilte mot Asgeirsson og etter 10 timers spill, måtte partiene avbrytes og sendes til Sverige for upartisk bedømmelse da man ikke hadde ordnet med telegrafering utover natten. Myhre fikk tilkjent seieren og landskampen endte uavgjort 3-3.

Norges største sjakkbegivelse!

Myhre tok tre NM-sølv på fire forsøk i de harde tredveåra. Han hadde ofte ikke råd til å delta, særlig hvis NM ble arrangert langt fra Oslo. Til NM i Fredrikstad i 1933 betalte Rolf Heiestad togbilletten, mens broren Sigurd Heiestad - legendarisk typograf og sjakkspaltist i Aftenposten - ordnet gratis kost og losji til en "gudbenådet sjakkspiller".

Det ble sagt at Myhre var den eneste på Vålerenga som alltid gikk i slips. Han fikk en gang midt på 1930-tallet jobb som lagerekspeditor og hadde ikke råd til å ta seg fri for å spille NM. Men da sjakken kom i gang igjen etter krigen, var han på plass. I 1946, nå som medlem av Oslo Schakkselskap, tok han sin første NM-tittel

og fikk skjønnhetspremien for seieren over kameraten Olaf Barda.

Senere vant han NM også i 1950 og 1955. I 1956 ble dansken Bent Larsen utnevnt til stormester, og i sitt første parti som tittelholder tapte Nordens nye verdensstjerne for nettopp Myhre. Sjakkspaltisten Heiestad skrev senere at Myhre "kanskje var den største sjakkbegavelsen Norge hadde fostret".

I landskampen mot Danmark i 1947 vant Vålerenga-gutten et parti mot Jens Enevoldsen, en av de største personlighetene og skribentene i nordisk sjakkhistorie.

Avsluttet som postbud

Myhre var en beskjeden og intelligent mann, kjent i miljøet for sine humoristiske aforismer. Men han taklet dårlig festingen og alkoholen som ofte fulgte med på utenlandsturer, som under sjakk-OL i Dubrovnik i 1950. Myhre forsvarte førstebordet for Norge mot stjerner som eksverdensmesteren Euwe. Han var en fingerfeil unna remis (uavgjort). Myhres resultater var svake utenlands da han endelig kunne reise ut.

I sine beste år på 1930-tallet hadde han knapt råd til å spille sjakk. Han avsluttet yrkeslivet slik han begynte det, som postbud. Myhre ble boende i morsens leilighet i Totengata 7 til midt på 60-tallet. Da flyttet han til en mindre leilighet i Totengata 8, der han bodde til han døde den 12. april 1971, 68 år gammel.

Kommentar fra redaksjonen v/Even Haugseth:

Vi ble så nysgjerrige på å finne ut mer om Norges første landslagsspiller i sjakk, så vi søkte på Google, på Digitalarkivet og i adressebøkene. Og der, ganske riktig, står det om han, Erling Gotfred, født 11. januar 1903. I Vålerenga kirkebok står han oppført som døpt 28. juni 1903, og foreldrene maler Karl Johan Myhre og hustru Marie født Hagen bodde da i Islandsgata 10. Han var deres første barn. Foreldrene

Totengata 7 var hjemmet til Erling Myhres familie i mange år. Huset ble stående en stund etter brannen 17. mai 1964. Foto: Arne Wold.

hadde giftet seg i Frogner kirke 29. september 1902. Faren var sjømannsønn fra Drammen, bodde da i Ullevålsveien 4 og var «malersvend». Mora var bondedatter fra Sør-Odalen, bodde i Balders gate 12 og var «butikjomfru». Dette var i årene etter det store eiendomskrakket i Kristiania i 1899, og da var det leiers marked. En kunne få rimelige utleieleiligheter. Kanskje var det nettopp jakta på et rimelig husvære som lokket det nygiftede paret til Vålerenga, for i adressebok for Kristiania for 1904 finner vi igjen «malersvend» Carl Myhre i Islandsgata 10, 1. etasje, oppgang 1. Så har ferden gått videre, for i 1905 og 1906 var de i Haakons gate 22, og i 1911 i Rosteds gate 14. Vålerenga har antakelig vært et bra sted å bo, for i 1913 er de tilbake, riktignok i Totengata 7. Leiligheten i 2. etasje i den forholdsvis store trebygningen som visstnok var fra 1877, skulle bli familiens tilholdssted i mange år framover. I 1917 ble Erling konfirmert i Vålerenga kirke. I 1927 finner vi dem i samme leilighet, men da er hans mor blitt enke, og Erling postbud. Under krigen, i 1941, er de der, og han er da lagerarbeider. I tillegg bor to frøkener, Gudrun og Dagny Myhre, der. De samme 4 bodde der i 1950, og i 1961 bor Erling der alene og er fortsatt lagerarbeider. Så har vi grunnen til at han flyttet derifra, for natt til 17. mai 1964 brøt det ut brann i nr. 7. Det var en stor utrykning fra brannvesenet, for det var stor fare for spredning til den andre bebyggelsen i nærheten. Visstnok skal brannen ha startet i 1. etasje, og en mann på 59 år omkom. Årsaken skal ha vært sigarettøyking. Gården som var eiet av kjøpmann Daniel Thoresen i Totengata 1, var ubeboelig etter brannen, men den ble stående utbrent en stund før den ble revet. I bakgården var det fortsatt snekkerverksted. Rett over gata i nr. 8, i en annen av Daniel Thoresens tregårder, fikk sjakkmeisteren et nytt husvære. Der finner vi han som postbud i 2. etasje i adressebøkene for 1965 og fram til 1971.

I historielagets bok fra 2002, Vålerenga - bydel med sjel, på sida «Ærrikke sant, så ærre innmarri godt jugi», finner vi også spor etter han: «I Totengata 7 bodde Erling Myhre. Han spilte sjakk i Arbeidernes sjakkklubb og var den eneste i Totengata med slips. Han blir kalt en eventyrskikkelse i norsk sjakkverden. Om Erling ble det fortalt at han var europamester i lunsjakk i begynnelsen av 1950-årene. En gang spilte han mot 25 russere samtidig. Det ble 24 seire og et parti endte med remis.»

Vålerenga Historielag ved Bjørn Arild Gjerdalen og Reiner Schaufler lager nå for øvrig boka Knivstikkergata - den beryktede Totengata som blir presentert før jul.

Fotoutstilling 16.-17. oktober

Det ser nå mer lovende ut når det gjelder koronasmitte-spredning, og restriksjonene for å arrangere fotoutstilling blir forhåpentligvis ikke så strenge. Vi satser på av vi endelig kan få gjennomføre den som planlagt.

I og med at fotoutstillinga vår dessverre ble avlyst i 2020, spinner vi videre på de temaene som vi hadde satt opp til den:

Temaer:

- Vålerenga skolekorps 1920-2020
- Trikken på Vålerenga 1900-1968
- Etterstadgata 2, 4 og 6 – et kulturmiljø som trues av utslettelse
- "Hylla" – over 160 år gammel bebyggelse som trues av utslettelse
- FØR/NÅ-bilder
- Tippen Johansen
- Gjenstander: Fotoapparater fra forskjellige tidsepoker
- Boksalg v/ Marion Schavog: SULT – boka om en oppvekst på Vålerenga på 1960-tallet

Det har dukket opp ski fra Vålerenga i en privat samling i Italia ("C'era una volta lo sci"). Ski- og skismøringsproduksjonen hos firmaet R. Amundsen & Co. i Etterstadgata 4 er et av årets temaer på utstillinga.

Hvem gikk i klasse 4c på Vålerenga skole i 1969/70?

Send oss gjerne noen linjer på: post@valerenga.org eller ring en av oss i styret.

Foto: Vålerenga skole

Forrige klasse

Vi har fått svar fra Ine-Cecilie Eliesen som kjente igjen alle på forrige klassebilde. Hun gikk selv i den fine klassen 9b på Vålerenga skole 1983/84 og husker selvfølgelig alle navnene:

Bak fra venstre:

Anne Lise Johansen, Håvard Bakken, Geir Anthonessen, Øivind Ørnevik, Erik Berg, Kjetil Bakke Eriksen, Ali Zaid og Berit Bergum
Foran fra venstre:

Terje Wiker, Nina Larsen, Ine-C Eliesen, David Malerstuen, Steinar Ramberg, Håkon Sørhus, Marianne Kaarud, Anita Saksebøl og Rune Andreassen.

Lærer Annelise Drøyer.

MEDLEMSMØTE 14. september
kl. 19:00 i Vålerenga kirkes menighetssal

Fattig og rik på Vålerenga

Karin E. Arnesen f. 1945 er oppvokst og bor i Oslo. Hun har jobbet i reiselivet og er nå pensjonist. Slektsgransking og historie har blitt hennes største hobbyer. Hennes far var Vålerenggutt. Farfaren flyttet på kryss og tvers i Kristiania/Oslo og døde på Vålerenga i 1939. Flere av stedene hvor han og familien bodde, står der den dag i dag. Tilfeldighetene gjorde at hun har en venninne som er etterkommer av overrettssakfører Salomonsen som bodde på Vålerengen hovedgård de siste tiårene av 1800-tallet. Det var han som festet bort eller solgte tomtene på størstedelen av Vålerenga. Salomonsens familie hadde et mer herskabelig liv enn de fleste andre her oppe. De levde et stenkest

fra hverandre, men kjente vel knapt hverandres liv. Karin har fått tilgang til en del ting fra familien Salomonsen og har laget seg et bilde hvordan de forskjellige levde på slutten av 1800-tallet og begynnelsen av 1900-tallet. Bli med og opplev Vålerenga for over 100 år siden.

Kaffe og vafler kan kjøpes fra kl. 18.30. Trenger du parkering utenfor Vålerenga kirke, kom inn og få et parkeringsbevis.

Karin Arnesen

Oslo byarkiv/Byarkitekten

ÅRSMØTE 2021

14. september kl. 18:00 i Vålerenga kirkes menighetssal

Endelig kan de se ut for at vi kan få gjennomført dette møtet som skulle vært avholdt i mars.

Av praktiske grunner tar vi det i forkant av medlemsmøtet, se over. Innkalling vil bli sendt ut 2 uker før.

Styret

Etterlysning: Vi mangler kasserer

Dere husker sikkert at vi også før årsmøtet i fjor etterlyste kandidater til kasserervervet. Da endte vi opp med at årsmøtet gav styret i oppgave å finne en kasserer i etterkant av møtet. Dette viste seg å være svært vanskelig. Takket være to tidligere kasserere i styret vårt, Bjørn Granlund og Gro Shakesby, har jobben blitt gjort i 2020 og hittil i 2021.

Styret har varslet valgkomiteen om at de bør finne kandidater til dette vervet til årsmøtet i 2021. Dette har de foreløpig ikke klart, og de ønsker nå en etterlysning i dette bladet. Det betryggende ved å bli vår nye kasserer, er at de to som har vært det tidligere, begge tar gjenvalg som

styremedlem og varamedlem til styret. Sjansen for at de blir valgt er stor, og de kan helt sikkert gi mange gode råd for den som blir vår nye kasserer.

Vil du selv stille som kandidat, eller om du har tips om andre som kan spørres, vennligst ta kontakt med valgkomiteen v/ Thordis Kjærstad, tlf. 902 74 108.

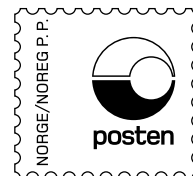
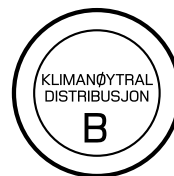
Årsmøtet blir avholdt 14. september.

På forhånd takk!

Valgkomiteen

Avsender/Retur:

VÅLERENGA HISTORIELAG
Hedmarksgata 2
0658 Oslo

MER GAMMELT ENN NYTT

Årgang 24 - nr. 2/2021
ISSN 1890-9094

Informasjonsblad for
VÅLERENGA HISTORIELAG

post@valerenga.org

Bankkonto: 0530 04 78222

Leder

Even Haugseth

Nestleder

Jarle Teigøy

Kasserer

Sekretær

Håkon Olav Harald Engh

Styremedlem

Bjørn Granlund

Varamedlemmer

Gro Shakesby
Reiner Schaufler
Petter Opperud

Fotogruppe

Fotografering, innsamling og
digitalisering av bilder:
Bjørn Granlund
901 80 290
foto@valerenga.org

Idrettsgruppe

Om bydelens idrettsmiljø
Bjørn Arild Gjerdalen
909 19 250
b.gjerdalen@gmail.com

Fotoutstillingsgruppe og redaksjon medlemsavisa

Even Haugseth
938 01 902
leder@valerenga.org

Produksjon av bladet:

Reiner Schaufler

Korrekturleser:

Kate Norderhaug Wohlstedt

Salgstorget

Bestilling: foto@valerenga.org eller tlf. 901 80 290

Historielagets kalender 2021
Kr. 100,- + porto

Gatelangs på Vålerenga
Kr. 390,- + porto

**Historielagets
Kopp 100,-
Caps 100,-
Skjorte 180,-**

Tegneseriebok
Kr. 289,- + porto

VIF jubileums-CD
Kr. 199,- + porto

Vålerenga historielag på nett:

valerenga.org
www.facebook.com/valerenga.historielag

Så enkelt er det å støtte Vålerenga historielag

Er du kunde hos Norsk Tipping
og tipper eller spiller Lotto, Joker
eller andre spill. Registrer denne
strekken og tallrekka under
neste gang, så støtter du indi-
rette Vålerenga Historielag. Din
innsats og premie blir uforandret.
Takk for støtten!

32774890364462